



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky společnosti **A. P. I. s. r. o.**, zastoupené JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Zítkova 9, za účasti **Finančního ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 61, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 6. 2004, č. j. 15 Ca 155/2003 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem krajského soudu byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále též „správní orgán“) ze dne 14. 4. 2003, č. j. 18262/130/02, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Litoměřicích (dále též „finanční úřad“) ze dne 19. 8. 2002, č. j. 73698/02/196912/0198, na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2002.

Ve včas podané kasační stížnosti namítla stěžovatelka stížní důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedla, že soud nesprávně posoudil právní otázku nicotnosti rozhodnutí, výzvy, finančního úřadu ze dne 3. 5. 2002, č. j. 49018/02/196912/0198, kterým tento zahájil dle ust. § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vytykáací řízení.

Stěžovatelka se domnívá, že v předmětné výzvě chybí základní náležitost, kterou dle povahy musí obsahovat, a to sdělení konkrétních pochybností, které správce daně měl, což způsobuje její nicotnost. Stěžovatelka dodala, že nicotnost rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků není dána jen absencí základních náležitostí výslovně uvedených v ust. § 32 odst. 2 téhož zákona, k čemuž dospěl krajský soud, nýbrž též absencí jakékoliv náležitosti rozhodnutí, která dle povahy musí být jeho obsahem, a to s ohledem na větu první ust. § 32 odst. 7 cit. zákona. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření konstatoval, že předmětná výzva není v rozporu se zákonem, neboť byla vydána na základě ust. § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků a obsahovala veškeré základní náležitosti rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 2 cit. zákona, když konkretizace pochybností o správnosti, pravdivosti nebo úplnosti daňového přiznání k těmto náležitostem nenáleží. Poté, co se finanční úřad seznámil s určitými podklady, na jejichž základě bylo sestaveno daňové přiznání stěžovatelky, sdělil jí výzvou ze dne 24. 6. 2002 konkrétní pochybnosti. Dle názoru správního orgánu neuvedení konkrétních pochybností o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nepředstavuje tak závažnou vadu, aby v ní mohlo být spatřováno podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K takové skutečnosti však dle názoru správního orgánu nedošlo, proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatelka podala dne 25. 4. 2002 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2002. Finanční úřad ji výzvou k odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání podle ust. § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), ze dne 3. 5. 2002, č. j. 49018/02/196912/0198, vyzval k prokázání údajů na řádcích 304 a 305 daňového přiznání za I. čtvrtletí roku 2002. S ohledem na okolnost, že stěžovatelka na výzvu nikterak nereagovala, vyzval ji finanční úřad výzvou dle ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků ze dne 24. 6. 2002, č. j. 60525/02/196912/0198, k prokázání skutečností ve výzvě blíže specifikovaných.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vzniknou-li pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, nebo dodatečného daňového přiznání nebo hlášení a dokladů daňovým subjektem předložených nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, sdělí správce daně tyto pochybnosti daňovému subjektu a vyzve jej, aby se k nim vyjádřil, zejména aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů řádně prokázal.

Podle ust. § 32 odst. 7 cit. zákona chybí-li v rozhodnutí některá z ostatních základních náležitostí, která dle povahy rozhodnutí musí být jejím obsahem, nebo odůvodnění v případech, kdy je zákon předepisuje, a nejde-li jen o zřejmou chybu v psaní či počítání, má to za následek neplatnost rozhodnutí. Splnění podmínek neplatnosti ověří správce daně, který rozhodnutí vydal.

Dle odst. 2 cit. ustanovení základní náležitosti rozhodnutí jsou označení oprávněného správce daně, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, případně i číslo platebního výměru, datum podpisu rozhodnutí, které je dnem vydání rozhodnutí, přesné označení příjemce rozhodnutí, výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a jde-li o peněžité plnění, také částku a číslo účtu příslušné banky, na nějž má být částka zaplacená, lhůta plnění, poučení o místu, době a formě podání oprávněného prostředku s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku, vlastnoruční podpis pověřeného pracovníka správce daně s uvedením jména, příjmení a funkce a otisk úředního razítka se státním znakem; tuto náležitost lze nahradit zaručeným elektronickým podpisem pracovníka a jeho kvalifikovaným certifikátem.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti namítla, že výzva ze dne 3. 5. 2002 je nicotná, neboť neobsahovala konkretizaci pochybností finančního úřadu o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání, což je jedna z jejích základních náležitostí. Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za vhodné ocitovat z rozhodnutí pléna Ústavního soudu ze dne 17. 11. 1998, sp. zn. Pl ÚS 8/98. „Ostatními základními náležitostmi ve smyslu ust. § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, jejichž absence v rozhodnutí zakládá jeho neplatnost, jsou všechny základní náležitosti rozhodnutí podle ust. § 32 odst. 2 cit. zákona s výjimkou poučení o oprávněných prostředcích.“ Z výše uvedeného judikátu tedy vyplývá, že nelze rozšiřovat okruh tzv. základních náležitostí nad zákonem stanovený rámec definovaný v ust. § 32 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Jinak řečeno, pouze absence náležitostí uvedených v ust. § 32 odst. 2 cit. zákona může způsobit neplatnost daňového rozhodnutí, nikoliv absence náležitosti jiné; ust. § 32 odst. 2 cit. zákona tedy podává taxativní výčet důvodů, jejichž nedostatek má za následek neplatnost rozhodnutí (společně s absencí odůvodnění v případech stanovených v ust. § 32 odst. 7 cit. zákona). Proto není důvodná námitka stěžovatelky, neboť uvedení konkrétních pochybností o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání ve výzvě dle ust. § 43 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků není základní náležitostí ve smyslu ust. § 32 odst. 2 cit. zákona. Nejvyšší správní soud v této souvislosti nad rámec výše uvedeného uvádí, že za zásadní pochybení správního orgánu by bylo třeba považovat takový postup, pokud by z nesplnění takové nekonkrétní výzvy vyplynuly pro daňový subjekt negativní následky, avšak o takový případ v dané věci nejde, neboť finanční úřad ve výzvě ze dne 24. 6. 2002 vyzval stěžovatelku k prokázání konkrétních skutečností. Stěžovatelka však na žádnou z výzev nereagovala.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo

na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu